

John Grisham

De erfgenaam

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

Sycamore Row

Copyright © 2013 by Belfry Holdings, Inc.

Vertaling

Jolanda te Lindert

Auteursfoto

© Daniel Mayer, Agentur Focus

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2013 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN paperback 978 94 005 0355 7

ISBN gebonden editie 978 94 005 0356 4

NUR 332

Jake Brigance keek naar de rode cijfers op zijn digitale wekker. Precies om 05.29 uur stak hij zijn hand uit, drukte op het knopje en zwaaide voorzichtig zijn benen uit bed. Carla rolde op haar andere zij en kroop nog dieper onder de dekens. Jake gaf een klopje op haar achterste en wenste haar goedemorgen. Hij kreeg geen antwoord. Het was maandag, een werkdag, en dus zou ze nog een uur doorslapen. Daarna stond ze op en nam ze Hanna mee naar school. 's Zomers bleef Carla zelfs nog langer slapen en waren haar dagen gevuld met meisjesdingen en alles wat Hanna ook wilde doen.

Jakes dagelijkse routine veranderde zelden. Halfzes opstaan, zes uur in de Coffee Shop en zeven uur op kantoor. Slechts weinig mensen gingen de ochtend zo te lijf als Jake Brigance, hoewel hij zich – nu hij de volwassen leeftijd van vijfendertig had bereikt – steeds vaker afvroeg waarom hij eigenlijk altijd zo vroeg opstond. En waarom wilde hij altijd voor alle andere advocaten in Clanton op kantoor zijn? De antwoorden op deze vragen, die vroeger zo duidelijk waren, werden steeds minder duidelijk. De droom die hij al sinds zijn rechtenstudie had, een belangrijke procesadvocaat worden, was niet ver-

vaagd; hij was nog altijd even ambitieus. Maar de realiteit zat hem dwars. Hij werkte al tien jaar en hield zich nog altijd bezig met testamenten en eigendomsoverdrachten en zakelijke geschillen; niet één echte strafzaak en geen veelbelovende auto-ongelukken.

Zijn meest roemrijke moment was al voorbij. De vrijspraak van Carl Lee Hailey was drie jaar geleden, en Jake was weleens bang dat hij zijn top al had bereikt. Maar zoals altijd verdrong hij die twijfels en troostte hij zichzelf met de gedachte dat hij nog maar vijfendertig was. Hij was een gladiator met nog vele rechtszaalzeges voor zich.

Ze hadden geen hond meer, die was dood. Max was drie jaar geleden gestorven tijdens de brand die hun prachtige, geliefde en zwaar verhypothekerde victoriaanse huis aan Adams Street had verwoest. De Klan had hun huis in brand gestoken tijdens het Hailey-proces, in juli 1985. Eerst hadden ze in de voortuin een kruis in brand gestoken en daarna hadden ze geprobeerd het huis op te blazen. Jake had Carla en Hanna weggestuurd, wat een verstandige zet bleek te zijn. Nadat de Klan een maand lang had geprobeerd hem te vermoorden, staken ze zijn huis in brand. Hij had zijn eindpleidooi gehouden in een geleend pak.

Of ze al dan niet een nieuwe hond zouden nemen, was nog altijd een gevoelig punt. Ze hadden het onderwerp een paar keer aangeroerd, maar geen echte beslissing genomen. Hanna wilde graag een hond en die had ze misschien ook nodig omdat ze enig kind was en vaak klaagde dat ze het niet leuk vond om altijd alleen te spelen. Maar Jake, en vooral Carla, wist wie een pup zindelijk moest maken en zijn troep moest opruimen. Bovendien woonden ze in een huurwoning en hadden ze hun leven nog lang niet weer op orde. Misschien zou een hond bijdragen aan een normaler leven, maar mis-

schien ook niet. Jake dacht hier vaak over na in de eerste minuten van de ochtend. Eerlijk gezegd miste hij een hond. Na een snelle douche kleeedde Jake zich aan in de kleine logeerkamer die hij en Carla als kledingkast gebruikten. Alle kamers waren klein in dit saaie huurhuis en het meubilair was een armzalige verzameling weggevertjes en rommelmarktmeubels die ze ooit, als alles liep zoals gepland, allemaal zouden wegdoen. Maar, en Jake vond het verschrikkelijk dat hij het moest toegeven, de zaken liepen niet zoals hij wilde. Hun proces tegen de verzekeringsmaatschappij was in een hopeloze impasse geraakt, al voor de feitelijke rechtszaak. Jake had die zaak zes maanden na het Hailey-vonnis aangespannen, toen hij nog in de zevende hemel was en barstte van het zelfvertrouwen. Waar háálde een verzekeringsmaatschappij het lef vandaan om te proberen hem te naaien? De eerstvolgende keer dat hij in Ford County voor een jury moest optreden, zou hij er wéér een geweldig vonnis uit slepen! Maar zijn groot sprekerij en zijn getier verminderden toen het langzaam tot Jake en Carla doordrong dat ze behoorlijk onderverzekerd waren geweest. Vier straten verderop lag hun onbewoonde en verwoeste stukje grond bladeren te verzamelen. De buurvrouw, mevrouw Pickle, hield wel een oogje in het zeil, maar er was bar weinig om in het oog te houden. De burens verwachtten dat er een prachtig nieuw huis zou worden gebouwd zodat de Brigances terug konden komen.

Jake liep op zijn tenen Hanna's kamertje binnen, gaf haar een kusje op de wang en trok haar laken een beetje omhoog. Ze was nu zeven, enig kind, en er zouden geen andere kinderen komen. Ze zat in de tweede klas van de Clanton Basisschool, in een klaslokaal naast het lokaal waar haar moeder de kleuters bezighield.

In het keukentje drukte Jake op het knopje van het koffiezeta-

paraat en wachtte tot het apparaat geluid begon te maken. Hij opende zijn aktetas, raakte zijn 9mm automatische pistool in zijn holster even aan en stopte een paar dossiers in de tas. Hij had zich aangewend een pistool bij zich te hebben, en dat vond hij heel erg. Hoe kon hij een normaal leven leiden als hij bijna altijd een wapen bij zich had? Normaal of niet, dit pistool was noodzaak. Ze steken je huis in brand nadat ze hebben geprobeerd dat op te blazen; ze bedreigen je vrouw telefonisch; ze verbranden een kruis in je voortuin; ze slaan de man van je secretaresse verrot waardoor hij later sterft; ze gebruiken een scherpschutter die je zou moeten doodschieten, maar hij mist je en raakt een bewaker; ze jagen je de stuipen op het lijf tijdens het proces en blijven nog lang daarna dreigementen uiten.

Vier van die terroristen zaten nu een lange gevangenisstraf uit; drie in een federale gevangenis en een in Parchman. *Slechts vier*, bracht Jake zichzelf regelmatig in herinnering. Inmiddels hadden er twaalf veroordeeld moeten zijn; ook Ozzie en andere zwarte leiders in de county vonden dat. Uit gewoonte en door zijn frustratie belde Jake de FBI ten minste één keer per week voor een update over hun onderzoek. Na drie jaar werden zijn telefoontjes vaak niet meer beantwoord. Hij schreef brieven. Zijn dossier vulde een complete kast in zijn kantoor. Slechts vier. Hij kende de namen van vele anderen, allemaal nog steeds verdachten, in elk geval in Jakes hoofd. Sommigen waren verhuisd en anderen waren gebleven, maar nog vrij en gingen gewoon door met hun leven alsof er niets was gebeurd. Dus had hij een wapen bij zich, een wapen met alle benodigde vergunningen: hij had er een in zijn aktetas, een in zijn auto, een paar verspreid in zijn kantoor, en nog verschillende andere. Zijn jachtgeweren waren opgegaan in de vlammen, maar Jake was zijn verzameling langzaam weer aan het opbouwen. Hij liep naar de kleine stenen veranda en vulde zijn longen met

de koele lucht. Op straat, direct voor het huis, stond een patrouillewagen van de sheriff van Ford County. Achter het stuur zat Louis Tuck, een fulltime-hulpsheriff die altijd nachtdienst draaide en wiens voornaamste verantwoordelijkheid het was om 's nachts in de buurt gezien te worden en vooral om van maandag tot en met zaterdag om precies kwart voor zes 's ochtends vlak bij de brievenbus te staan op het moment dat Jake Brigance zijn veranda opstapte en naar hem zwaaide. Tuck zwaaide terug. De Brigances hadden weer een nacht overleefd. Zolang Ozzie Walls sheriff van Ford County was, wat nog minimaal drie jaar en waarschijnlijk nog veel langer zou duren, zouden hij en zijn mensen alles doen wat mogelijk was om Jake en zijn gezin te beschermen. Jake had de zaak van Carl Lee Hailey aangenomen, had keihard gewerkt voor weinig geld, was beschoten, had serieuze dreigementen naast zich neergelegd en was bijna alles wat hij bezat kwijtgeraakt voordat hij er een 'niet schuldig'-vonnis uit had gesleept dat nog altijd weergalmdde in Ford County. Hem beschermen was Ozzies hoogste prioriteit.

Tuck reed langzaam weg. Hij zou om het blok heen rijden en een paar minuten nadat Jake was vertrokken terugkomen. Hij zou het huis in de gaten houden tot hij zag dat het licht in de keuken aanging en wist dat Carla was opgestaan en door het huis liep.

Jakes huidige secretaresse was een vrouw van eenendertig jaar die vier kinderen had. Jake had haar alleen aangenomen omdat hij niemand kon vinden die meer geschikt was voor de

baan. Toen ze vijf maanden geleden was begonnen, was hij wanhopig geweest en zij beschikbaar. Ze werd Roxy genoemd en wat voor haar pleitte, was dat ze elke ochtend tegen halfnegen of een paar minuten later op kantoor kwam. Dan begon ze met haar werk, wat ze redelijk deed: de telefoon aannemen, de cliënten ontvangen, het uitschot weggagen, typen, archiveren en haar bureau een beetje op orde houden. Wat tegen haar pleitte, en dat woog heel zwaar, was dat Roxy weinig belangstelling kon opbrengen voor haar werk, haar baan alleen maar beschouwde als iets tijdelijks tot er iets beters voorbijkwam, op de achterveranda rookte, wat je ook aan haar kon ruiken, klaagde over haar lage loontje, vage maar beladen opmerkingen maakte over dat alle advocaten volgens haar steenrijk waren, en over het algemeen gewoon een onaangenaam mens was. Ze kwam uit Indiana en was met een militair getrouwd die haar had meegenomen naar het zuiden, en net als veel mensen uit het noorden had ze bar weinig op met de cultuur om haar heen. Ze had een fantastische opvoeding genoten en woonde nu in een achtergebleven stadje. Hoewel Jake er nooit naar vroeg, had hij sterk het gevoel dat haar huwelijk op z'n zachtst gezegd niet echt bevredigend was. Haar man was ontslagen wegens nalatigheid. Ze wilde dat Jake het leger namens hem hiervoor aanklaagde, en dat etterde nog steeds door. Bovendien ontbrak er ongeveer vijftig dollar uit de kleine kas, en Jake vreesde het ergste.

Hij zou haar moeten ontslaan, iets waar hij niet aan moest denken. Elke ochtend, als hij even tijd voor zichzelf had, deed hij zijn dagelijkse gebed en vroeg God of Hij hem het geduld wilde schenken om deze nieuwste vrouw in zijn leven te blijven verdragen.

Er waren heel veel vrouwen in zijn leven geweest. Hij had jonge vrouwen aangenomen omdat daar meer van waren en ze

goedkoper waren. De beste van deze jonge vrouwen trouwden, raakten zwanger en wilden zes maanden vrij. De slechtste van deze jonge vrouwen flirtten met hem, droegen minirokjes en maakten suggestieve opmerkingen. Een van hen dreigde hem aan te klagen voor ongewenste intimiteiten toen Jake haar wilde ontslaan, maar ze werd gearresteerd wegens uitgifte van ongedekte checks en ging de bak in.

Hij had volwassener vrouwen aangenomen om niet fysiek in de verleiding te raken, maar zij gedroegen zich bijna allemaal bazig en moederlijk, hadden last van de menopauze, moesten vaker naar de huisarts, hadden meer last van pijntjes, waar ze meer over praatten, en moesten vaker naar een begrafenis.

Het kantoor was tientallen jaren geleid door Ethel Twitty, een legendarische figuur uit de hoogtijdagen van de Wilbanks. Ruim veertig jaar had Ethel de advocaten onder de duim gehouden, de andere secretaresses angst ingeboezemd en geruzied met de jongere partners, van wie niemand het langer dan een jaar of twee had uitgehouden. Maar Ethel was nu met pensioen, gedwongen door Jake tijdens het Hailey-circus. Haar echtgenoot was mishandeld door criminelen, waarschijnlijk Klan-leden, maar de zaak bleef onopgelost en het onderzoek leidde nergens toe. Jake was dolblij geweest toen ze vertrok, maar nu miste hij haar bijna.

Precies om halfnegen was hij beneden in de keuken, schonk nog een kop koffie in en scharrelde daarna in de voorraadkamer rond alsof hij op zoek was naar een oud dossier. Toen Roxy om negen over halfnegen de achterdeur binnenkwam, stond Jake bij haar bureau in een document te bladeren en constateerde dat ze, alweer, te laat was. Dat ze vier jonge kinderen had, een werkloze en ongelukkige echtgenoot, een baan waar ze van baalde met een salaris dat ze veel te laag vond, en allerlei andere problemen – daar kon Jake zich niet druk over

maken. Als hij haar had gemogen, had hij meer begrip kunnen opbrengen. Maar hoe meer weken er verstreken, hoe minder graag hij haar mocht. Hij was een ‘dossier’ aan het samenstellen, onthield onuitgesproken minpuntjes en schreef alles op, zodat hij als hij haar moest ontslaan alle feiten bij de hand had. Jake vond het vreselijk dat hij in de positie werd gemanoeuvreerd een ongewenste secretaresse te moeten ontslaan.

‘Goedemorgen, Roxy,’ zei hij, met een blik op zijn horloge.

‘Hallo. Sorry dat ik zo laat ben, maar ik moest de kinderen naar school brengen.’

Hij was ook doodziek van haar leugens, hoe onbelangrijk ook. Haar werkloze man bracht en haalde de kinderen naar en van school. Dat had Carla gecontroleerd.

‘Hm,’ mompelde Jake en hij pakte de stapel enveloppen die ze net op haar bureau had gelegd. Hij pakte de post voordat zij die kon openen en keek er even in om te kijken of er iets interessants tussen zat. Het was de gebruikelijke stapel reclame en advocatenonzin: brieven van andere kantoren en eentje van een rechter, dikke enveloppen met kopieën van aktes van beschuldiging, moties, pleidooien, enzovoort. Die maakte hij niet open, dat was het werk van de secretaresse.

‘Zoek je iets?’ vroeg ze terwijl ze haar handtas liet vallen en zich installeerde.

‘Nee.’

Zoals altijd zag ze er een beetje wild uit: geen make-up en een verwarde bos haar. Ze liep snel naar het toilet om zich op te maken, iets waar ze vaak een kwartier voor nodig had. Nog meer onuitgesproken minpuntjes.

Onder aan de stapel, op de allerlaatste envelop van normaal formaat, zag Jake zijn naam, geschreven met blauwe inkt, cursief. Hij schrok toen hij zag wie de afzender was, en liet bijna de hele stapel post uit zijn handen vallen. Hij smeed de andere

post op haar bureau en liep vervolgens snel de trap op naar zijn kantoor. Hij deed zijn deur op slot. Hij ging op een cilinderbureau in de hoek zitten, onder een portret van William Faulkner, gekocht door mr. John Wilbanks, Luciens vader. Hij bekeek de envelop: merkloos, blanco, wit, A4-formaat, goedkoop papier, waarschijnlijk gekocht in een doos van honderd stuks voor vijf dollar, voorzien van een postzegel van vijftieng cent met een astronaut erop, en dik genoeg om verschillende vellen papier te bevatten. De envelop was aan hem geadresseerd: Mr. Jake Brigance, 146 Washington Street, Clanton, Mississippi. Geen postcode.

De afzender was: Seth Hubbard, Postbus 277, Palmyra, Mississippi, 38664.

De envelop was gestempeld op 1 oktober 1988, afgelopen zaterdag, in het postkantoor van Clanton. Jake haalde diep adem en dacht even na over wat er was gebeurd. Als hij de roddels in de Coffee Shop mocht geloven, en Jake had geen enkele reden dat niet te doen, in elk geval niet op dat moment, had Seth Hubbard zichzelf nog geen vierentwintig uur geleden, op zondagmiddag, opgehangen. Nu was het maandagochtend, kwart voor negen. Deze brief was afgelopen zaterdag in Clanton afgestempeld en dus had Seth Hubbard, of iemand die namens hem handelde, de brief in de gleuf 'Streekpost' gestopt van het postkantoor in Clanton, vrijdagmiddag laat of zaterdag voor twaalf uur 's middags als het postkantoor dichtging. Alleen streekpost werd in Clanton gestempeld; alle andere post werd naar een regionaal postcentrum in Tupelo gebracht, daar gesorteerd, gestempeld en vervolgens verspreid.

Jake vond een schaar en knipte voorzichtig een dun reepje papier van het ene uiteinde van de envelop af, van de kant tegenover de naam en adresgegevens van de afzender, dicht bij

de postzegel maar er ook zo ver vandaan dat alles bewaard bleef. Misschien had hij bewijs in zijn handen. Hij zou alles later wel kopiëren. Hij kneep even in de envelop en schudde hem heen en weer tot de opgevouwen papieren eruit vielen. Hij vouwde de papieren voorzichtig open en was zich ervan bewust dat zijn hartslag versnelde. Drie vellen papier, allemaal helder wit, zonder versiering, zonder briefhoofd. Hij streek de vouwen glad en legde de papieren plat op het bureau. Daarna pakte hij het bovenste vel. Met blauwe inkt en in een keurig, cursief handschrift, indrukwekkend voor een man, had de auteur geschreven:

Geachte heer Brigance,

Voor zover ik weet, hebben wij elkaar nooit ontmoet, en dat zal ook niet gebeuren. Wanneer u dit leest, ben ik dood en zal dat afschuwelijke stadje waar u woont gonzen van de gebruikelijke roddels. Ik heb zelfmoord gepleegd, maar alleen omdat ik op korte termijn aan longkanker zou zijn gestorven. De artsen zeiden dat ik nog maar een paar weken te leven had en ik heb het helemaal gehad met de pijn. Ik heb het helemaal gehad met heel veel dingen. Als u sigaretten rookt, neem dan de goede raad aan van een dode man en houd daar meteen mee op.

Ik heb u uitgekozen, omdat u de reputatie hebt eerlijk te zijn en omdat ik bewondering had voor uw moed tijdens de rechtszaak van Carl Lee Hailey. Ik vermoed dat u tolerant bent, iets wat helaas ontbreekt in dit deel van de wereld.

Ik heb een afkeer van advocaten, vooral van de advocaten in Clanton. Op dit moment zal ik geen namen noemen, maar ik zal sterven met bijzonder sterke vijandige gevoelens ten opzichte van verschillende leden van uw beroep. Aasgieren zijn het, bloedzuigers! Bijgesloten vindt u mijn testament, elk woord geschreven, gedaateerd en ondertekend door mij. Ik heb de wet van Mississippi erop

nageslagen en ben ervan overtuigd dat dit een degelijk holografisch testament is, en dus rechtsgeldig. Niemand is er getuige van geweest dat ik dit testament heb ondertekend, omdat dit zoals u weet niet noodzakelijk is bij een holografisch testament. Een jaar geleden heb ik een dikkere versie ondertekend bij advocatenkantoor Rush in Tupelo, maar dat document heb ik herroepen.

Dit document zal zeer waarschijnlijk enkele problemen veroorzaken en dat is de reden dat ik u heb uitgekozen als de advocaat van mijn nalatenschap. Ik wil dat dit testament ten koste van alles wordt verdedigd en ik weet dat u dat kunt. Ik heb mijn twee volwassen kinderen, hun kinderen en mijn beide ex-echtgenotes met opzet ontferfd. Zij zijn geen aardige mensen en zij zullen dit bevechten, dus maak uw borst maar nat. Mijn nalatenschap is substantieel – ze hebben geen idee van de omvang ervan – en zodra dit bekend is geworden, zullen ze in de aanval gaan. Ga het gevecht met hen aan, meneer Brigrance, tot het bittere eind. Wij moeten zegevieren.

In mijn zelfmoordbriefje heb ik instructies nagelaten voor mijn rouwdienst en begrafenis. Maak de inhoud van mijn testament pas bekend ná de begrafenis. Ik wil dat mijn familie gedwongen is alle rituelen van rouw door te maken, voordat ze zich realiseren dat ze niets krijgen. Kijk maar naar hen als ze net doen alsof, daar zijn ze heel goed in. Ze houden niet van me.

Ik dank u bij voorbaat voor uw gedreven vertegenwoordiging. Het zal niet gemakkelijk zijn. Ik troost me met de wetenschap dat ik deze pijnlijke beproeving niet hoeft te doorstaan.

*Hoogachtend,
Seth Hubbard
1 oktober 1988*

Jake was te zenuwachtig om het testament te lezen. Hij haalde diep adem, stond op, liep door zijn kantoor, trok de open-

slaande deuren naar het balkon open en keek voor het eerst die ochtend naar de rechtbank en het plein. Daarna liep hij terug naar het cilinderbureau en las de brief nog een keer. Deze brief zou worden gebruikt als bewijs dat Seth Hubbard in staat was een testament op te stellen, en heel even was Jake verlamd door besluiteloosheid. Hij veegde zijn handen af aan zijn broek. Zou hij de brief, de envelop en die andere vellen papier laten liggen waar ze lagen, en naar Ozzie rennen om die erbij te halen? Moest hij een rechter bellen?

Nee. De brief was aan hem gericht, in vertrouwen, en hij had het recht om de inhoud te bekijken. Toch had hij het gevoel dat hij een tikkende tijdbom in zijn handen had. Langzaam verschoof hij de brief en keek naar het volgende vel papier. Met bonzend hart en trillende handen keek hij naar de blauwe inkt en wist heel goed dat deze woorden het eerstvolgende jaar van zijn leven zouden opslokken, of misschien wel twee. Er stond:

TESTAMENT VAN HENRY SETH HUBBARD

Ik, Seth Hubbard, 71 jaar oud met een gezonde geest maar een wegterend lichaam, maak bij dezen mijn testament op:

1 – Ik ben inwoner van de staat Mississippi. Mijn officiële adres is Simpson Road 4498, Palmyra, Ford County, Mississippi.

2 – Ik herroep al mijn vorige, door mij ondertekende testamenten, met name het testament van 7 september 1987, opgemaakt door mr. Lewis McGwyre van advocatenkantoor Rush in Tupelo, Mississippi. En dat testament maakte het testament dat ik in maart 1985 had ondertekend ongeldig.

3 – Dit testament is bedoeld als holografisch testament, elk woord is door mij geschreven, in mijn handschrift, zonder de hulp van een ander. Dit testament is door mij gedateerd en ondertekend. Ik heb dit testament zelf opgesteld, in mijn kantoor, vandaag, 1 oktober 1988.

4 – *Ik ben gezond van geest en ik ben in staat een testament op te stellen. Niemand probeert invloed op me uit te oefenen.*

5 – *Als executeur van mijn nalatenschap wijs ik aan Russell Amburgh, Ember Street 762, Temple, Mississippi. Amburgh was onderdirecteur van mijn holding en is op de hoogte van mijn huidige bezittingen en schulden. Ik geef Russell Amburgh de opdracht om voor alle noodzakelijke acties gebruik te maken van de diensten van de heer Jake Brigance, advocaat, Clanton, Mississippi. Ik geef hierbij de opdracht dat geen enkele andere advocaat in Ford County zich bezighoudt met mijn nalatenschap of ook maar een cent verdient aan de gerechtelijke verificatie ervan.*

6 – *Ik heb twee kinderen – Herschel Hubbard en Ramona Hubbard Dafoe – en zij hebben kinderen, hoewel ik niet weet hoeveel, omdat ik hen al heel lang niet meer heb gezien. Hierbij sluit ik mijn twee kinderen en al mijn kleinkinderen uit als erfgenaam van mijn nalatenschap. Zij krijgen niets. Ik ben niet op de hoogte van de precieze juridische taal die noodzakelijk is om iemand ‘te onterven’, maar het is mijn bedoeling te voorkomen dat zij – mijn kinderen en kleinkinderen – ook maar iets van me krijgen. Als zij dit testament aanvechten en verliezen, is het mijn wens dat zij alle kosten – voor advocaten en rechtbank – moeten betalen die het gevolg zijn van hun hebzucht.*

7 – *Ik heb twee ex-echtgenotes, die ik niet bij naam zal noemen. Aangezien zij bij de echtscheiding vrijwel alles hebben gekregen, krijgen ze nu niets meer. Ik onterf hen ook. Mogen zij een pijnlijke dood sterven, net als ik.*

8 – *Ik geef, laat na of draag over (of hoe het verdomme ook heet) negentig procent van mijn nalatenschap aan mijn vriendin, Lettie Lang, als dank voor haar toegewijde diensten en haar vriendschap in de afgelopen jaren. Haar volledige naam is Letetia Delores Tayber Lang, en haar adres is Montrose Road 1488, Box Hill, Mississippi.*

9 – *Ik geef, laat na, etc., vijf procent van mijn nalatenschap aan mijn broer, Ancil F. Hubbard, als hij nog leeft. Ik heb al jaren niets meer van Ancil gehoord, hoewel ik vaak aan hem heb gedacht. Hij was een jongen die de weg kwijt was en die beter verdiende. Als kinderen waren hij en ik getuige van iets wat geen mens ooit zou mogen zien, iets waardoor Ancil voor altijd getraumatiseerd is geraakt. Als hij nu dood is, blijft deze 5 procent deel uitmaken van mijn nalatenschap.*

10 – *Ik geef, laat na, etc., vijf procent van mijn nalatenschap aan de Irish Road Christian Church.*

11 – *Ik geef mijn executeur opdracht mijn huis, land, onroerende goederen, persoonlijke bezittingen en de houtzagerij vlak bij Palmyra te verkopen, tegen marktwaarde, zodra dit praktisch mogelijk is, en de opbrengst aan mijn nalatenschap toe te voegen.*
Seth Hubbard

1 oktober 1988

De handtekening was klein en keurig, en goed leesbaar. Weer veegde Jake zijn handen aan zijn broek af en weer las hij het testament door. Het besloeg twee bladzijden en de tekst was in bijna perfect rechte regels geschreven, alsof Seth een soort onderlegger had gebruikt.

Een stuk of tien vragen schoten Jake te binnen, waarvan de meest voor de hand liggende was: wie is Lettie Lang in vredesnaam? Een goede tweede was: wat heeft zij precies gedaan om die negentig procent te verdienen?